

SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 5

December 1951

3. årgang

Ny og forbedret Udgave

Da det Oplag af „Slægts-Nyt“, som vi i sin Tid lod Bogbinder Juul Laustsen trykke „Hoved“ paa, nu er opbrugt, syntes vi indenfor Avisudvalget, at det ville være naturligt, naar vi i Slægten har en Bogtrykker, da at rette en Henvendelse til ham, om han var interesseret i Sagen.

Det var Bogtrykker S. Michaelsen, Vejle. Michaelsen erklærede sig straks villig til at overtage Trykningen af „Slægts-Nyt“.

Af Interesse for Sagen tilbød han os at trykke Bladet i rigtig Bladform og til en meget billig Pris, hvad vi med Tak modtog. Her ses nu Resultatet, og jeg haaber, det falder i Læsernes Smag.

Skulle det siden vise sig nødvendigt at sætte Prisen lidt op, saa haaber jeg ikke, at det skræmmer nogen.

Tak for modtagne Bidrag og Oplysninger, og vi haaber, at endnu mange flere vil betænke os med Stof til Bladet.

Vi ønsker alle Slægtninge fjern og nær *et godt og lykkeligt Nytaar.*

Red.

Til Abonnenterne!

Hidtil er „Slægts-Nyt“ blevet udsendt til hele Slægten, saavel betalende som ikke betalende, men Avisudvalget er nu enedes om, at det maa ophøre. Der har i Aar været 95 betalende Abonnenter, og de skal ikke betale for dette Nummer.

Derimod er der desforuden 40, som har betalt sidste Aar, og flere har betalt saa rundeligt, at det ogsaa dækker i Aar - de vil ogsaa modtage Bladet denne Gang, idet jeg haaber, at de stadig ønsker at modtage Bladet.

Tilbage er ca. 50, som ikke har betalt nogen Sinde. Vi gaar ud fra, at de ikke har nogen Interesse for Bladet, hvorfor de ikke oftere faar det tilsendt.

Red.

To Dødsfald

Grdr. Johannes Knudsen, Bukkrog i Levring Sogn, er afgaaet ved Døden og blev begravet den 23. August, 65 Aar gl. Han var gift med Agnes Storgaard af Tanghusslægten (Slægtsbogen Side 73). For ca. 30 Aar siden blev han ramt af den saakaldte „australske Syge“. Han kom dog nogenlunde til Kræfter igen og kunne drive sin Gaard, var i nogle Aar Medlem af Sogneraad og Menighedsraad. Sygdommen tog til paany og svækkede ham mere og mere, saa han maatte tilbringe de sidste mange og lange Aar i Sengen eller paa en Divan. Han bar dog de svære Kaar med stor Taalmodighed og fulgte, tildels ved Hjælp af Radioen, levende med i, hvad der var fremme i Tiden.

For Agnes var det ogsaa svære Aar, hun maatte næsten bogstavelig lære, hvad det vil sige at bære sin Mand paa Hænderne, bistaaet af sine Børn, men der var altid et godt Forhold i Hjemmet. - De har en Datter og to Sønner. Datteren, Ruth, er gift med Murer Ejvind Christensen. Den ene af Sønerne, Gotfred er Bestyrer af Gaarden, medens den anden, Ejvind, for et Par Aar siden udvandrede til Canada.

Ved Begravelsen talte Pastor Skovmand i Kirken over Ordene fra Johs Ev. 11,25 „Jeg er Opstandelsen og Livet, den, som tror paa, mig, skal leve, om han end dør“. Præsten udtalte bl. a.: „Johs. Knudsen var en prøvet Mand, mere end de fleste. Dog vil jeg vove at paastaa, at han var en lykkelig Mand, fordi han havde Fred med sin Gud og Fred med sin Næste“.

Ved Graven takkede Afdødes Svoger, Niels Christensen, for Deltagelsen ved Jordefærden og indbød til Mindesammenkomst paa Efterskolen.

P.N.

Ogsaa tidligere Gaardejer i Lille Tanghus, Anders Storgaard, er gaaet bort. Han døde ganske pludselig i Ventesalen paa Banegaarden i Kjellerup den 17. April. Han havde været indlagt paa Kjellerup Sygehus en Maanedstid, lidende af en Blodsygdom. Nævnte Dag var han udskrevet fra Sygehuset som nogenlunde rask. Han gik fra Sy-

gehuset ned til Banegaarden for at tage med Toget til sit Hjem i Nørskovlund.

Efter at have købt Billet til Hjemturen sank han sammen, og inden Ambulancen, der øjeblikkelig blev tilkaldt, naaede Sygehuset med ham, var han død. „Et lidet Aandefang kan ende al min Gang, saa jeg i Evigheden staar“, saadan gik her. Derfor gælder det at være rejsefærdig til enhver Tid. – Anders Storgaard blev 65 Aar, gl. Han overtog Gaarden „Lille Tanghus“ efter sin Far, Knud Storgaards Død 1930. Sammen med sin Søster, Andrea Storgaard, der holdt Hus for ham, drev han Gaarden. For et Par Aar siden begyndte de at blive svagelige begge to. De solgte saa Gaarden og flyttede til Nørskovlund, hvor de fik en Lejlighed hos deres Søster Nikoline og Svogeren Kr. Kristensen. Anders Storgaard var Kvægopdrætter og passede sine Husdyr med Omhu.

Anders Storgaard blev begravet paa Hinge Kirkegaard den 24. April.

Fødsler

Thomas Mogensen og Hustru, Ellen, f. Søndergaard, Slægtsbog Side 110.

VI. A.1. Else Mogensen, f. d. 17. Maj 1949 i Nørskovlund.

Svend Østergaard Nielsen og Hustru, Asta, f. Rask, Slægtsbog Side 72.

I. G.1. En Søn, udøbt, f. d. 29. Oktober 1951 i Iller.

Knud Storgaard Nielsen og Hustru, Ellen, f. Overgaard, Slægtsbog Side 71.

I. C.1. Erik Storgaard Nielsen, f. d. 5. Novbr. 1951 i Astrup.

Herman Pedersen og Hustru, Ester, f. Andersen, Slægtsbog Side 88.

I. H.2. Svend Erik Pedersen, f. d. 14. Septbr. 1951 i Ans.

Bryllupper

Slægtsbog Side 72: Johannes Knudsens Datter, Ruth Knudsen, blev gift den 5. August 1950 med Kr. Kristensen fra Nørskovlund.

Slægtsbog Side 73-74. Viet d. 10. Marts 1951 i Sct. Pouls Kirke i Aarhus: Frk. Karen Frederiksen, f. 28. juni 1912 i Aarhus, Datter af Fru Frederiksen, Pouls Plads 4, Aarhus, og Slagtermester Aage Storgaard, Søn af Fru Bodil Marie Storgaard, Viby v. Aarhus.

Runde Tal Til Lykke!

Side 66: Niels Storgaard, Frausing, 50 Aar d. 16. September 1952.

Side 66: Svend Aage Rasmussen, Bjerrelide, 50 Aar d. 8. December 1952.

Side 74: Peter Storgaard, Aarhus, 50 Aar d. 26. Januar 1952.

Side 81: Jens Kr. J. Døssing, Skanderborg, 65 Aar d. 10. Juli 1952.

Side 88: Johanne Storgaard, Nysted pr. Thorsø, 50 Aar 15. Januar 1952.

Side 96: Almuth Busch Møller, København, 60 Aar d. 10. Oktober 1952.

Side 107: Agnes Bitsch, Aarhus, 60 Aar d. 15. Februar 1952.

Side 63: Søren Sigvald Michaelsen, Nørregade 12, Vejle, 60 Aar d. 4. Oktober 1952.

Side 74: Anders Chr. Storgaard, Damgaardsvej 21 Viby, 55 Aar d. 19. Juni 1952.

Side 75: Hans Storgaard, Nørskovlund, Hinge, 50 Aar d. 11. August 1952.

Side 83: Chresten Aagaard Pedersen, Læge i Assens, 50 Aar d. 31. Maj 1952.

Side 87: Viggo Storgaard. Ndr. Hvam, Kjellerup, 55 Aar d. 5. Juni 1952.

Side 89: Martin Frandsen, Ans. pr. Ans By, 50 Aar d. 11. September 1952.

Side 92: Marius Storgaard, Aabyhøj, Aarhus, 85 Aar, d. 21. November 1952.

Side 96: Peder Chr. Pedersen, Maarslet, 80 Aar d. 25. Februar 1952.

Side 98: Valdemar Pedersen, „Baunely“, Hinge, 70 Aar d. 20. Februar 1952.

Rettelse

til „Slægts-Nyt“ Nr. 4, Rubrik Bryllupper, I. C.4. Knud Storgaard Nielsen, Slægtsbog Side 71, skulle være, gift d. 17. Oktober 1950.

Forslag til Slægts-Nyt

Det hænder jo imellem, at Bladets Stofmængde ikke helt slaar til for at udfylde Sideantallet, og det er jo altid ærgerligt at se den tomme, hvide Plads.

Kunne der ikke raades Bod herpaa ved at indføre en Slags Visitkort-Avertering?

Her kunne Slægtens Haandværkere og Erhvervsfolk saa reklamere for deres Erhverv og samtidig støtte Slægtsbladet, ligesom der maaske herigennem ogsaa kunne skabes mere Kontakt Slægten imellem. Det overlades herved til Avisudvalget at tage nærmere Stilling til og udforme Forslaget.

Det er jo ikke Meningen at fylde Slægts-Nyt med Annoncer, disse skulle kun være i Reserve som Fyldstof.

Men ellers for, at Bladet kan blive det, det gerne skulle være, et oplysende Bindeled Slægten imellem, bør Redaktøren maaske sikre sig faste Opsamlere af Slægtsnyt o. a. indenfor Slægtens forskellige Grene – og helst mange, til hvem Redaktøren saa altid kunne henvende sig om nærmere Oplysninger, f. Eks. ved Dødsfald, i hvilket Tilfælde der *altid* bør findes en Nekrolog i Bladet.

Det kunne ogsaa interessere med lidt Statistik over Slægtens Tilvækst Aar for Aar, om ogsaa det ikke kan blive helt nøjagtigt.

Med venlige Slægtshilsener

A. Chr. Storgaard,
Viby, J.

Ideen med Annoncer udmærket, send os nogle.

Red.

Fra Hinge Sogns Fortid

Hensigten med „Slægts-Nyt“ var og er at være et Bindeled mellem de, der hører til Slægten, og at bringe Familienyt, nemlig Meddelelser om Fødsler, Dødsfald, runde Tal m. m. Men det er klart, at der skal noget mere Stof i vort Blad. Nu er det jo saadan, at Slægtens Vugge har staaet i Hinge By, og derfor har jeg tænkt, om ikke et og andet fra Hinge Sogns Fortid kunne have Interesse, og da jeg gennem Aarene har samlet en Del Stof fra det gamle Hinge, gør jeg et Forsøg paa at fremdrage lidt om *Hinge Kirke*.

Denne er langt det ældste Minde fra Hinges Fortid, der er bevaret.

Senere kunne jeg have Lyst til, hvis jeg faar Lejlighed og Helbred dertil, at fortælle en Del om det gamle Tinghus i Hinge, der nu er, totalt forsvundet. Der kunne i og for sig have været Anledning til først at skrive om Hinge Storgaards Forhistorie, men dette har jeg, som bekendt, gjort et Forsøg paa i Stægtsbogen. Her kan det bemærkes, at Slægtsbogen nu er udsolgt.

Hinge Kirke

Vore ældgamle Kirker er den rigeste Skat, som vi har arvet fra henrundne Slægter. Denne Arv maa vi ikke øde eller vanrøgte.

I. Exner.

Danmarks Kirker! Hvor de pryder det danske Landskab, hvor de fryder øjet, der, hvor de ligger, spredt mellem Huse og Gaarde og Skove, og har glædet Stægterne gennem Aarhundreder. De har præget baade Landskabet og Folkelivet, de har virket opløftende paa Sind og Tanke og været et Vidnesbyrd om, at Danmark var og er et kristent Land. Den danske Natur ville være langt fattigere uden disse lysende Kirkehuse. De er groet fast i den Danske Jord, og kan aldrig fjernes. Som de har ligget der gennem Sekler, vil de fremdeles stande, saa længe det gror i Danmark.

Op mod 900 Aar har de ældste at disse Kirkebygninger ligget der spredt ud over Landet, hver for sig et Sogns samlende Midtpunkt. Forud for Stenkirkerne har der mange Steder ligget Trækirker, der dog nu alle er fuldstændig forsvundne.

Der regnes med, at de allerfleste af vore nuværende Landsbykirker er opførte i det 12.-13. Aarhundrede. Det har været en vældig Kirkebygningstid, og der blev bygget godt og solidt. De metertykke Kirkemure, der mange Steder findes endnu den Dag i Dag, er Bevis derpaa.

Ved en Bispevisitats i N. N. Kirke var den nykonfirmerede Ungdom kaldt frem til Overhøring. Biskoppen kom under denne ind paa en Omtale af Kirkebygningerne og paapegede, hvor solide de ældgamle Kirker er byggede, ogsaa den vi nu opholdt os i; men, fortalte Biskoppen, — nu har man jo bygget en helt ny Kirke derude i Østersog-

net, den er vel endnu mere solid, ikke sandt? En at de unge forsøgte sig med et svagt „Nej“. „Nej“, gentog Biskoppen, „I kan være forvisset om, at naar den nye Kirke derude paa Bakken er sunket i Grus, staaer den gamle Kirke her lige urokket“.

I Knyttingsesaga, der er skrevet omkring 1270, opgives Tallet paa daværende Kirker i Danmarks 8 Bispedømmer til 2358, deraf ca. 250 i Viborg Bispedømme. Et ganske imponerende Tal paa dette Tidsdunkt.

Fraadstenskirkene regnes for at være de ældste, men Kampen fik snart Overtaget. Af vore romanske Kirker er ca. 75 % Granitkirker. Man fandt dette Materiale omkring paa Markerne, der var nok af det, og saa brugte man det bl. a. til Kirkebygning. Paa Sjælland anvendte man det mest i raa eller kløvet Tilstand, medens man i Jylland oftest huggede Kampen til i store Kvadre. Der findes omkring 800 Kvaderstenskirkene i Jylland.

Ved Midten af det tolvte Aarhundrede lærte man at brænde Tegl, og saa gik man snart over til at anvende dette mere let haandterlige Materiale ved Opførelsen af Kirkebygninger. Det er vist fortrinsvis paa Lolland og Falster, Tegstenskirkene findes, men ellers ligger de spredt rundt I Landet. (Fortsættes i næste Nr.) **P. N.**

I Lillebil til Fyns Land

Storgaardslægten har efterhaanden bredt sig, over det meste af Landet. Ogsaa paa de frugtbare fynske Sletter bor der Medlemmer af Slægten. To Døtre af Tanghusfamilien er landet lidt Syd for Odense. Det er Kathrine og Maren, Døtre af afdøde Bmd. Jens Peter Storgaard (Stægtsbogen Side 74 og 75). Kathrine er gift med Grd. Carl Rasmussen, Lumby, og Maren er gift med Kirkebetjent og Sygekassekasserer Jacob Sørensen, Nr. Lyndelse.

Det var disse to Hjem min Datter, Marie, og jeg var indbudt til at besøge. Det var nu egentlig til Sølvbryllupsfest den 23. Oktbr. sidste Aar hos Carl og Kathrine, vi var indbudt. Dengang var vi forhindrede, men ville nu ikke gaa Glip af Glæden ved en saadan Tur, og derfor inviterede vi os selv nu i Højsommeren.

Søndag Morgen, den 26. August, ved Solopgang, startede vi i Lillebil fra Lading. Det var en dejlig Sommermorgen. Taagen laa endnu tæt over de lave Strækninger. Vi kørte over Borum, Framlev og Harlev mod Skanderborg. Ved Stjær passerede vi nogle mægtige Grusgrave, et Særsyn midt i de frugtbare Egne. Ved Stilling svingede vi ind paa Hovedvej 10. Mod Sydøst saa vi et Glimt af Stilling Sø, og snart laa Skanderborg omgivet at sine dejlige Søer, foran os i Morgendisens. Ad Byens mægtig brede Hovedgade rullede vi gennem Byen. Her er Plads til Trafikken. Hvad mon har bevirket, at Skanderborg er bleven saa favoriseret i den Retning i Modsætning til saa mange andre Byer? Den er jo en gammel By. Forbi Slotskirken, med sit mægtige Taarn, gennem den smukke Skov, Dyrehaven, naar vi atter ud i det aabne Land. Til venstre har vi snart den langagti-

ge Tebstrup Sø, der synes at ligge saa umotiveret i Landskabet. Nær Horsens dominerer Straffeanstalten. Hvorfor har mon dog Tugthuset i sin Tid faaet saa fremherskende Plads i Landskabet. Skulde den være Horsens Bys Vartegn?

Vi stryger gennem Vestbyen og er atter ude i Bondelandet med dets herlige Frugtbarhed. Det er midt i høsttiden, og paa Mark efter Mark, Mil efter Mil, ses de yppige Kornrækker i al deres Frodighed, saaledes som det er Tilfældet hele Vejen ned gennem Østjylland.

Vi er naaet Hedensted, og påludselig slaar Vejen et Knæk, og vi farer ned i Dybet. Hvordan kan det nu være, at medens man alle andre Steder i Danmarks Land er saa hæsblæsende optaget af at nivellere og lægge Lineal paa Vejene og derved er med til at ødelægge Landets Naturskønheder, saa har man her ved denne Baneoverskæring skabt en saadan „Dødsfælde“. Dog, jeg beklager det egentlig ikke. Jeg tror ikke, den virker som en Fælde. Bilisterne nødsages her til at sætte Fatten ned, og saa sker der sjældent noget. Paa de snorlige Vejstrækninger kører, særlig Spiritus-Bilisterne med rasende Fart, ogsaa der, hvor der er Vejkryds, og saa sker Ulykkerne Har jeg Uret heri? Det er naturligvis ikke noget nyt, der her nævnes; men jeg fik Lejlighed til at lufte mine Meninger. Og medens dette sker, nærmer vi os Vejle den smukke By med de herlige Omgivelser.

Pludselig dukker Bilen ned gennem Skovene og dumper ned i Byens Gader. Nedkørslen er smuk. Men her ved Vejle har dog Jernbanen Forrangen. Aldrig glemmer jeg, da jeg for første Gang, for lige ved 60 Aar siden, passerede Vejle med Toget. Hvilken Oplevelse at køre langs den dejlige, solglitrende Fjord. Og tro mig, Turen langs Fjorden har frydet mig adskillige Gange siden.

Vi kører gennem de menneskefyldte Gader. Dog, det er endnu først paa Dagen, og Byen er endnu ikke rigtig vaagnet til Liv. Det gaar opad Bakke. Vejen snor sig i al sin skønhed opad Skraaningerne. Her har Vejbygningsvæsenet heldigvis endnu ikke naaet at faa *rettet ud*. Men noget længere fremme i Landskabet er Linealen i Brug for øjeblikket. Snart er det Lillebæltsbroens mægtige Buer, der skraat fremad tilhøjre fanger Blikket. Og lidt senere ruller vi mageligt og behageligt over Broen med Bæltets Vande dybt under os.

Straks vi er naaet over Broen, fulgte vi et Svensk Selskabs Eksempel, parkerede Bilen og spadserede over Broen. Hvilken Fryd, omgivet af dette kæmpeværk, skabt af Menneskehænder, og I lysende Sommersol Bæltets glitrende Bølger, omkranset af grønne Skove, og Byer med frugtbare Marker.

Vi nød en Forfriskning, satte os atter i Bilen og kørte videre. Vi drejede ned gennem Middelfart By, kørte forbi Byens Kirke, hvor der netop var Gudstjeneste. Ved udkørslen fra Byen tog min Chauffør fejl af Vejene og kørte mod Strib i Stedet for mod Odense. Allerede før vi naaede Lillebæltsbroen, havde jeg forelagt hende det Forslag at køre over Brænderup og Harndrup til Odense, i

stedet for ad den slagne Middelfart-Odense Landevej. Jeg mente, førstnævnte Vej var lettere at køre og tog mindre benzin. Vi opdagede snart, at vi var kørt forkert, og ved første Lejlighed drejede vi tilhøjre for at komme over til den rigtige Vej. Herved kom vi først ind paa Bogensevejen, og saa ræsonnerede vi, at Skæbnen ville, vi skulle denne Vej, og vi fik en herlig Køretur til Odense. Vejen gik Bakke op og Bakke ned, ud og ind gennem Byerne, mellem Skove, Haver og frodige Marker, ret en Ønskevej, efter mit Begreb. Vi fik den fynske Naturs Yndighed og Frugtbarhed saa nær ind paa Livet, at vi ret kunne nyde Turen, og vi gjorde dette i fuldt Maal. Ind mod Odense indhentede vi en Flok Landevejsryttere, der aabenbart kørte Væddeløb. Vi fulgte dem en Tid og konstaterede, at de kørte med ca. 50 Kilometers Fart. Da vi overhalede Truppen, saa det ud til, at de godt kunne holde Varmen.

I Odense stoppede vi op en halv Timestid ved Amtssygehuset. Vi ville dvæle et Øjeblik ved vore Læresteder, der her ligger Side om Side. Min Datter har faaet sin Uddannelse som Sygeplejerske paa Amtssygehuset, og jeg lærte Tid at holde Trit, Kæft og Retning ud fra Kasernen. Gufanstalten og Eksercerhuset her. Over Dalum og Volderslev naaede vi Nr. Lyndelse og Lumby, hvor vi blev modtaget af vore Værtsfolk paa det hjerteligste.

Hjemturen om Mandagen foregik over Tommerup til Middelfart. Fra Vejle kørte vi gennem Grejsdalen til Tørring. Jeg glædede mig til Køreturen gennem Grejsdalen, men det blev en Skuffelse. For tæt ved 60 Aar siden tjente jeg paa Gaard, hvis Mark og Skov strakte sig ned i Grejsdalen. Midt i min Hjemve (jeg var første Gang borte fra mit Hjem), glædede jeg mig over Dalens Ynde og Uberørthed, der var dengang kun ganske enkelte Bebyggelser op langs Aaen. Men hvilken Forandring, hvilken Vandalisme. Nu er Dalen i næsten hele sin Længde fyldt med Beboelseshuse, Fabrikker og deslige. Mon man vil fortsætte hermed til den bitre Ende? Min første Tanke, men det var kun en Flyvetanke, var: „Gid dog en vældig Jætte ville tage en Kost og feje al dette Skrammel ud af Dalen“, men det var en syndig Tanke, som jeg straks angrede. Dog, jeg forstaar alligevel ikke, at denne Bebyggelse ikke er standset, mens Tid var. Hvor har Danmarks Naturfredningsforening været, mens denne Vandalisme er foregaaet? Har Landet ikke halt Raad til at frede denne, den skønneste Dal i Danmarks Land? Ja, jeg maa vel ingen Forstand have paa de Dele.

Over Tørring, Nr. Snede og Paarup naaede vi vort Hjem, en rig Oplevelse rigere. Dersom nu en og anden af Bladets Læsere kunne hitte paa at sige, at foranstaaende just ikke er udpræget Storgaardsstof, skal jeg ikke modsige vedkommende, men blot rette denne Henstilling, send os noget, der er bedre. Det er jo dette, vor gæve Redaktør atter og atter Opfordrer til. I denne Sammenhæng retter jeg en Tak til Bjarne Madsen i Silkeborg og min Kusine Caroline Hald i Randers for deres Indlæg i henholdsvis Nr. 1 og 2.

P.N.